

scientific research and make it possible to look beyond the subdisciplinary, localized concepts of the competence approach building.

The article describes some of methodological sources corresponding to the issues under investigation. In particular, a special interest is shown to the legacy of W. von Humboldt, T. de Chardin, N. Chomsky, M. Mamardashvili, M. McLuhan and others, as the thinkers' works define the scope of the genesis and formation of linguistic competence-based education. In this connection, there is adduced a fundamental principle for studying the genesis of foreign linguistic competence - the principle of generative continuity. According to our definition, its content involves finding the «essentially similar» (S. Averintsev), «implicitly existent» (Yu. Rozhdestvensky) methodological, organizational and pedagogical similarities among the approaches to the foreign language training in different historical periods by detecting the resemblance of practices by unified criteria. In this way we outline prospects for the theoretical interpretation and implementation of the historical experience in fulfilling the linguistic competence idea.

Key words: competence-based approach, human competence, foreign linguistic competence, competence model, competence, educational research technologies, learning doctrine.

УДК 378.011.3 – 057.175:620.2

Ржевська Наталія Вікторівна,
здобувач наукового ступеня

*Переяслав-Хмельницький державний
педагогічний університет імені Г. С. Сковороди.
08401, м. Переяслав-Хмельницький, вул. Сухомлинського, 30*

*Переяслав-Хмельницький государственный
педагогический университет имени Г. С. Сковороды.
08401, г. Переяслав-Хмельницкий, ул. Сухомлинского, 30*

*Pereyaslav-Khmelnytsky State
Pedagogical university of G.S. Scovorody.
08401, c. Pereyaslav-Khmelnytsky, st. Sukhomlynsky 30*

«КОМПЕТЕНТНІСТЬ» ЯК МОВА ПОРОЗУМІННЯ АКАДЕМІЧНОЇ СПІЛЬНОТИ ТА СТЕЙКХОЛДЕРІВ

Постановка проблеми. Сучасні освітні стратегії, які характеризуються тенденціями глобалізації та інтеграції, спрямовані на подальший розвиток національної системи освіти, адаптацію її до умов соціально-орієнтованої економіки.

Сучасні політичні та соціально-економічні процеси, а саме: посилення тенденцій академічної мобільності, розширення мережі транснаціональних корпорацій, підписання угоди між Україною та країнами ЄС про співробітництво та зону вільної торгівлі вимагають проектувати майбутнє України із врахуванням європейських тенденцій.

В результаті приєднання до Болонського процесу освітні системи в більшості європейських країн в даний час знаходяться в процесі реформування. Перед вищими навчальними закладами при цьому ставиться завдання не уніфікації, а гармонізації освітніх програм (на основі схожих базових принципів). Академічні моделі кваліфікацій, необхідних ринку і суспільству, повинні відігравати важливу роль в процесі реформ, бути прозорими та зрозумілими для академічних суб'єктів та представників ринку праці. У зв'язку з цим необхідна методика опису рівня отриманої освіти в термінах

компетентностей і результатів навчання.

В соціальній сфері країн-членів ЄС існують певні протиріччя. Так, у жовтні 2013 року 5,7 млн молодих людей у віці від 15 до 24 років були безробітні в 28 державах-членах ЄС. В 2010 році – 16,5% молодих людей, ані здобували освіту, ані були працюючими, натомість 75 з 200 кращих університетів по всьому світу знаходяться в державах-членах ЄС. Рівень безробіття серед молоді був вдвічі більше, ніж серед населення в цілому. В той же час існує близько 2 млн вільних вакансій по всій Європі [1]. Причина такої суперечності полягає в тому, що значна чисельність роботодавців не може знайти адекватне поєднання актуальних компетентностей на ринку праці.

Сьогодні в Україні компетентнісний підхід визнано одним із напрямків модернізації освіти. Це питання є ключовим у нормативних документах у галузі розвитку національної освіти: Національній доктрині розвитку освіти України у XXI столітті, Національній стратегії розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки, Національній рамці кваліфікацій, Концепції розвитку неперервної педагогічної освіти тощо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Аналіз поняття компетентнісного підходу та компетентності зокрема розкрили в зарубіжних і вітчизняних дослідженнях науковці: В. Байденко, Н. Бібік, А. Гармаш, А. Гожик, Ю. Гейко, І. Доброскок, І. Зарубінська, В. Захарченко, К. Жданова, С. Калашнікова, О. Козієвська, Л. Каргашова, І. Ковпак, Б. Корольов, В. Кремень, В. Луговий, М. Левшин, О. Макаренко, О. Невмержицький, А. Новіков, О. Овчарук, Ю. Пелех, Ю. Рашкевич, О. Савченко, С. Сисова, О. Слюсаренко, Ж. Таланова, Н. Тігаренко, В. Сергієнко, М. Євтух, О. Ярошенко та інші.

Аналіз механізмів упровадження компетентнісного підходу в освіту став предметом педагогічної дискусії сучасних науковців та практиків. На думку О. Пометун, для впровадження компетентнісного підходу в освіту потрібно здійснити трансформації змісту освіти, спрямовані на кінцевий результат освітнього процесу – набуття компетентностей [2, с. 68]. У працях В. Лугового проаналізовано сутність європейської концепції компетентнісного підходу, розробленої в межах Болонського процесу, та особливості її реалізація в Україні. Автор наголошує на потребі активізації зусиль дослідників і практиків вищої школи, інших зацікавлених сторін, зокрема законодавців, в адаптації та впровадженні цього підходу у вітчизняній вищій освіті [3, с. 18]. М. Степко досліджує стан розроблення принципів компетентнісного підходу у вищій освіті, наводить перелік основних типів і конкретних формулювань компетентностей, аналізує можливі труднощі й особливості української системи вищої освіти [4, с. 46]. Г. Селевко переконаний, що компетентнісний підхід передбачає поступову переорієнтацію домінуючої освітньої парадигми з переважаючою трансляцією знань, формуванням навичок створення умов для оволодіння комплексом компетенцій, які означають потенціал, здатність випускника до виживання і стійкої життєдіяльності в умовах сучасного багаточинникового соціально-політичного, ринково-економічного, інформаційно і комунікаційно насиченого простору [5]. В. Кремень переконаний, що проблема підготовки компетентних фахівців, розвинутих особистостей нині є досить актуальною, особливо це стосується країн, які реформують вищу школу з метою створення єдиного європейського простору вищої освіти, використовуючи компетентнісний підхід [6, с. 4].

Сучасні зарубіжні дослідники наразі активно працюють над проблематикою визначення понять компетентнісного підходу, розробляють ефективні механізми його впровадження, аналізують педагогічні перспективи. Oliver Bracht, Constanze Engel, Kerstin Janson, Albert

Over, Harald Schomburg, Ulrich Teichler описують професійну цінність проекту ERASMUS для академічної мобільності академічного персоналу; Julia González, Robert Wagenaar працюють над науковими проблемами, що стосуються реалізації проекту Tuning; David Haselberger, Petra Oberhuemer, Eva Perez, Maria Cinque, Fabio Capasso розробляють методологію формування компетентностей; Lokhoff, Jenneke, Bas Wegewijs, Katja Durkin, Ann Katherine Isaacs, Luigi F. Donà dalle Rose, Mary Gobbi працюють над профілями освітніх програм; Villa Sanchez, Manuel Aurelio, Poblete Ruiz працюють над проблематикою компетентнісного підходу в світлі розробки методик оцінювання загальних компетентностей; Rychen, Dominique Simone, Laura Hersh Salganik аналізують ефективність методик формування ключових компетентностей для успішної соціалізації особистостей; Van der Klink Marcel, Boon Jo, Schlusmans Kathleen займаються проблемами розробки і впровадження компетентнісного підходу; Stoof Angela, Martens Rob L., van Merriënboer Jeroen J. G, Bastiaens Theo J. аналізують концепцію компетентнісного підходу і механізми її впровадження; Sacha Kiffer, Guy Tchibozo описують академічне формування компетентностей та їх подальший розвиток; Michael Gibbons, Camille Limoges, Helga Nowotny, Simon Schwartzman, Peter Scott, Martin Trow працюють над новітніми принципами та підходами до формування знань.

Якщо подивитись на поняття компетентності ширше ніж через призму академічного трактування, то стає зрозумілим, що поняття є більш соціальним, адже направлено на «вихід» випускника в соціальне середовище, ринок праці. Однак поняття компетентності в більшості досліджень є суто педагогічним/академічним терміном. Науковою тенденцією можна визначити намагання науковців дослідити механізми формування компетентностей, їх оцінювання, але недостатньо розкрито формулювання компетентностей, адже саме від того, чи зрозуміло та адекватно вони записані, залежить майбутній успіх щодо працевлаштування та уявлення про фахівця в цілому. Варто також наголосити, що формулювання компетентностей створює імідж не тільки випускнику, але й вищому навчальному закладу.

Формулювання цілей статті. Ми в своєму дослідженні зробимо спробу дослідити перспективу поняття компетентності як спільної мови академічної спільноти та стейкхолдерів. Визначимо, на нашу думку, важливі аспекти при формулюванні результатів навчання у термінах компетентностей.

Виклад основного матеріалу. Вважається, що поняття «компетентність» має грецьке та

латинське коріння. Голландські вчені Martin Mulder, Tanja Weigel та Kate Collins співставляють поняття «компетентність» з грецьким *ικανότης*, яке у працях Платона (*Lysis*, 380 рік до н.е.) фігурує у сенсі якості особистості чогось досягати. Пізніше воно з'являється у латинській мові у формі *competens*, що трактувалось, як «здатність». У XVI столітті поняття було сприйнято англійською, французькою та голландською мовами [7, с. 2].

Французький вчений Mark Romainville запропонував розглядати компетентність як певну «здатність» або «потенціал» особистості для ефективного виконання дій у конкретному контексті; інший французький вчений Philippe Perrenoud визначає компетентність, як «здатність, що базується на знаннях, діяти ефективно в конкретних ситуаціях»; ірландський вчений James Coolahan – як «загальну здатність, що базується на знаннях та досвіді, яку набув індивідуум через освітню практику»; німецький вчений Franz E. Weinert – як «спеціальну систему здатностей, умінь та навичок, які є необхідними або достатніми для досягнення певної цілі» [8, с. 13].

У доповіді американського національного інституту освіти 1980 року G.O. Klemm визначив компетентність «основною характеристикою людини, що призводить до ефективних дій і продуктивної роботи» [9, 21].

В 1996 році S. R. Parry удосконалив це визначення і представив наступним чином: «кластер пов'язаних з ними знань, навичок, і відносин, які відображають основну частину роботи (роль або відповідальність), що корелює з виконанням посадових обов'язків, і може бути виміряна на основі прийнятих стандартів, і може бути поліпшена за допомогою навчання і розвитку» [10, 50].

Поняття компетентність значно ширше, ніж просто знання і навички. Включає в себе також здатність виконувати комплексні вимоги, спираючись на мобілізацію психосоціальних ресурсів (у тому числі навичок і відносин) в певному контексті [11].

У 1997 році Walo Hutmacher в Європейському журналі освіти заявив, що термін «компетентність» в даний час широко використовується і прийнятий в Європі. Однак додав, що існують дискусії щодо його визначення, «безсумнівно, через мовні відмінності». Поняття компетентності слід розглядати через призму «знати як», а не «знати що». Це знаходить відображення в його первісному визначенні, що «за результатами навчання ми розуміємо сукупність компетентностей включаючи знання, розуміння і навички. Учень повинен знати / зрозуміти / продемонструвати після завершення процесу навчання» [12, 24]. Це відповідає визначенню

запропоноване Walo Hutmacher: «Компетентність є загальною здатністю на основі знань, досвіду, цінностей, схильностей, які людина опанувала шляхом участі в освітній практиці. Поняття компетентності не може бути зведене до фактичних знань; бути компетентним не завжди є синонімом обізнаності» [13].

У 2000 році під час експертної роботи проекту (DeSeCo) було висунуто твердження про те, що не існує жодної теоретичної концепції поняття «компетентність».

Проте в квітні 2001 року в Комюніке Організації економічного співробітництва і розвитку зазначено, що «сталий розвиток і соціальна згуртованість значною мірою залежать від компетентності населення – розуміння, знань, навичок, відносин і цінностей» [14].

Згідно з національним освітнім глосарієм компетентність/ компетентності (*Competence, competency / competences, competencies*) – це динамічна комбінація знань, вмінь і практичних навичок, способів мислення, професійних, світоглядних і громадянських якостей, морально-етичних цінностей, яка визначає здатність особи успішно здійснювати професійну та подальшу навчальну діяльність і є результатом навчання на певному рівні вищої освіти [15, с. 65].

Ми вважаємо, що поняття «компетентність» має інтегрований характер, що оснований на індивідуальних характеристиках особистості, теоретичних і практичних знаннях та життєвих принципах (інтегральний елемент сприйняття і співіснування з іншими в соціальному контексті), що забезпечує професійну соціалізацію і відзначається як фрагмент загальної характеристики особистості до самоактуалізації, успішного працевлаштування. Компетентність – це актуальний результат навчання, що сформульований професійною термінологією, і є адекватним мірилом характеристики особистості як громадянина, фахівця.

Природа компетентності така, що вона як результат навчання не виникає безпосередньо з нього, а є насамперед наслідком її особистісного росту, самоорганізації та узагальнення досвіду. Компетентність є не статичним володінням знаннями, а їх проявом. Це означає, що особа застосовує певну здатність або вміння для виконання завдання, в якому здатна продемонструвати, що може виконати його в такий спосіб, який дозволяє оцінити рівень досягнень. Для організації освітнього процесу однією з найважливіших характеристик компетентності є те, що вона може бути оцінена і розвинена. Це означає що, як правило, люди мають або не мають якусь компетентність не в абсолютному значенні, а володіють нею певною мірою, тобто компетентності можна вважати безперервними

і можна розвивати через досвід та навчання [16].

В умовах швидкого темпу оновлення інформації необхідно постійно стежити за запитами суспільства до професійних і академічних компетентностей. Це викликає до життя потребу в консультаціях і постійному перегляді інформації на актуальність. Мову компетентностей можна визнати найбільш доцільним засобом для консультацій і діалогу з групами, безпосередньо не залученими до академічного життя.

Визначення адекватних в існуючих реаліях компетентностей – результат плідної співпраці академічної спільноти, студентів, випускників, роботодавців, іноземних колег. Тільки фахівці з конкретної області можуть сформулювати актуальні результати навчання. Той факт, що інтернаціоналізація охоплює сектор вищої освіти, а вищі навчальні заклади сьогодні конкурують на глобальному рівні, вимагає, щоб результати навчання були спроектовані з урахуванням світових тенденцій. Такий спосіб визначення результатів навчання дозволяє створити універсальні європейські опорні точки, які утворюють основу для внутрішнього, національного і міжнародного забезпечення і оцінювання якості. В свою чергу у Саламанкській конвенції якість розглядається як фундамент, як основна умова для довіри, затребуваності, мобільності, сумісності і привабливості в Європейському просторі вищої освіти.

З точки зору західних експертів, результати освіти, компетентності стають важливим інструментом для побудови діалогу вищої школи зі світом праці: вони значно розширюють можливості міжнародного академічного і професійного визнання і покращують співставлення періодів навчання, освітніх ступенів або кваліфікацій.

Компетентності можуть швидше реагувати на постійно мінливі потреби економіки і допомагають підготувати випускників до вирішення найважливіших проблем, що постають перед ними на різних рівнях працевлаштування.

Щоб зробити освітні програми більш прозорими і порівнянними на європейському рівні, для кожної визнаної кваліфікації необхідно розробити єдині для всіх вищих навчальних закладів за конкретною спеціальністю результати навчання і компетентності, це забезпечить прозорість освітніх програм і їхню конкурентоспроможність.

На практиці в сучасних українських реаліях роботодавці можуть ознайомитися з переліком компетентностей випускників через інформаційні пакети дисциплін, стандарти вищої освіти, засновані на компетентністному підході, додаток до диплому про вищу освіту європейського зразка (Diploma Supplement). Ці

документи є результатом роботи не тільки випускника, але й відображають науковий рівень та практичні навички академічної спільноти вищого навчального закладу при проектуванні результатів навчання.

При проектуванні результатів освіти у термінах компетентностей, на нашу думку, варто звернути увагу на:

- зрозумілість викладу;
- оперування професійною термінологією;
- ідентифікацію спеціальності за допомогою сформульованих компетентностей;
- технології формулювання компетентностей (розуміння того, що компетентності – це професійна оболонка результатів навчання і при їх формулюванні необхідно визначити, за який період чи за який освітній компонент ми їх визначаємо. Адже, якщо це буде навчальна дисципліна, то опорними точками для визначення фахових компетентностей можуть слугувати основні теми/модулі, якщо кваліфікація, то можна орієнтуватися на навчальні дисципліни);
- компетентності повинні бути сформульовані таким чином, щоб передбачати можливість для діагностування рівня їх сформованості;
- залучення іноземних академічних та професійних партнерів при визначенні актуальних результатів навчання.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, можемо зробити висновки про те, що утвердження компетентнісної моделі організації освітнього процесу продиктовано економічними та соціальними тенденціями: швидким темпом оновлення знань, необхідністю працевлаштування молодим фахівцям, які ще не мають досвід роботи, а також розширенням можливостей для академічної та професійної мобільності. За умови того, що фахівці мають на меті розширення свого досвіду через працевлаштуватися в різних країнах ЄС, їх освіта повинна мати певний ступінь спільності відповідно до загальноприйнятих орієнтирів, визнаним в кожній предметній області.

В пошуках шляхів полегшення мобільності, успішного працевлаштування для молодих фахівців спочатку в Європі, а потім вже і в Україні зроблена спроба прийти до спільного розуміння ступенів з точки зору того, що випускники здатні продемонструвати.

Поняття компетентностей є універсальною мовою порозуміння академічної спільноти зі стейкхолдерами в тому сенсі, що описує затребувані працедавцем результати навчання за допомогою професійних термінів, що характерні кожній предметній області. Це полегшує розуміння перспектив та потенціалу кожного фахівця, а отже дозволяє роботодавцю мати чітке

уявлення про найбільш відповідну посаду, на якій претендент зможе максимально ефективно себе проявити.

Тим не менше, питання про те, як сформулювати компетентності, розробити методоло-

гію їхньої оцінки як на індивідуальному рівні, так і на рівні європейських університетських структур, потребує подальшого вивчення і обговорення.

Література

1. European Parliament resolution of 20 April 2012 on modernising Europe's higher education systems. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&language=EN&reference=P7-TA-2012-139>
2. Пометун О. Компетентнісний підхід – найважливіший орієнтир розвитку сучасної освіти. [Текст] / О. Пометун // Рідна школа. – 2005. - № 1. С. 65-69.
3. Луговий В. І. Європейська концепція компетентнісного підходу в вищій школі та проблеми її реалізації в Україні / В. І. Луговий // Педагогіка і психологія. – 2009. – № 2 (63). – С. 13-25. 5.
4. Степко М. Ф. Компетентнісний підхід до організації підготовки фахівців, його розуміння і проблеми використання у вищій школі України / М.Ф. Степко // Педагогіка і психологія: вісник АПН України. – 2009. – № 2. – С. 44-50.
5. Селевко Г. К. Энциклопедия образовательных технологий / Герман Константинович Селевко [в 2 т. Т. 2] – М. : НИИ шк. технологий, 2006. – 816 с.
6. Кремень В. Г. Вступне слово президента АПН України / В.Г. Кремень // Реалізація європейського досвіду компетентнісного підходу у вищій школі України: [матеріали методологічного семінару]. – К. : Педагогічна думка, 2009. – С. 3-4.
7. Smith Mark K. Competence and Competency. [Електронний ресурс] /The Encyclopedia of Informal Education, 2005. – Режим доступу: <http://www.infed.org/biblio/b-comp.htm>.
8. EURYDICE. Key Competencies. A developing concept in general compulsory education. – Brussels: Eurydice, 2002. – 182 p.
9. Klemp G. O. The assessment of Occupational Competence (Report to the National Institute of Education. Washington, 1980).
10. Parry S. R. "The Quest for Competence," Training Magazine (July 1996).
11. The Definition and Selection of Key Competencies. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.oecd.org/pisa/35070367.pdf>
12. Julia González, Robert Wagenaar. Final Report.Tuning Educational Structures in Europe, Bilbao and Groningen: University of Deusto Press, 2003. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.bolognareport.net/doc/Tuning_phase1_full_document.pdf
13. Hutmacher, Walo. Key Competencies for Europe. Report of the Symposium (Berne, Switzerland, March 27-30, 1996). A Secondary Education for Europe Project. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://files.eric.ed.gov/fulltext/ED407717.pdf>
14. Meeting of the OECD Education Ministers, "Investing in Competencies for All" (Communiqué, Paris, 4 April 2001), [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://oecd.org/dataoecd/48/24/1870589.pdf>.
15. Національний освітній глосарій: вища освіта / 2-е вид., перероб. і доп. / авт.-уклад. : В. М. Захарченко, С. А. Калашнікова, В. І. Луговий, А. В. Ставицький, Ю. М. Рашкевич, Ж. В. Таланова / За ред. В.Г. Кременя.– К. : ТОВ «Видавничий дім «Плеяди», 2014.– 100 с.
16. Вступне слово до проекту Тюнінг – гармонізація освітніх структур у Європі. Внесок університетів у болонський процес. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.unideusto.org/tuningeu/images/stories/documents/General_Brochure_Ukrainian_version.pdf

Ржевська Н. В. «Компетентність» як мова порозуміння академічної спільноти та стейкхолдерів.

Стратегія розвитку освіти в Україні визначена наступними нормативними актами: Національною доктриною розвитку освіти України в ХХІ столітті, Національною стратегією розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки, Національною рамкою кваліфікацій, Концепцією розвитку неперервної педагогічної освіти та ін. Ключовою ідеєю в вищеперерахованих документах визначена орієнтація національної системи освіти на європейський простір вищої освіти та використання компетентнісного походу як практичного механізму для її інтеграції. Також заявлено про необхідність реалізації компетентнісного підходу в освіті, який надає можливості готувати конкурентоспроможних, мобільних, ініціативних професіоналів, максимально враховуючи попит і інтереси роботодавців.

У статті було зроблено спробу дослідити перспективу поняття компетентності як спільної мови академічної спільноти та стейкхолдерів. Автор представив еволюцію поняття компетентність, довів, що значення поняття в актуальних соціально-економічних світових тенденціях величезна. Автор акцентував увагу на важливих аспектах при формулюванні компетентностей, на які повинні звернути увагу академічний персонал. Були отримані висновки про те, що поняття компетентностей є універсальною мовою взаєморозуміння академічної спільноти з стейкхолдерами в

тому сенсі, що описує затребувані роботодавцем результати навчання за допомогою професійних термінів, характерних для кожної предметної області.

Ключові слова: компетентності, компетентнісний підхід, стейкхолдер, результати навчання, академічна мобільність.

Ржевская Н. В. «Компетентность» как язык взаимопонимания академического сообщества и стейкхолдеров.

Стратегия развития образования в Украине определена следующими нормативными документами: Национальной доктриной развития образования Украины в XXI веке, Национальной стратегией развития образования в Украине на 2012-2021 годы, Национальной рамкой квалификаций, Концепцией развития непрерывного педагогического образования и др. Ключевой идеей в вышеперечисленных документах определена ориентация национальной системы образования на европейское пространство высшего образования и использования компетентностного подхода как практического механизма для ее интеграции. Также заявлена необходимость реализации компетентностного подхода в образовании, которая предоставляет возможности готовить конкурентоспособных, мобильных, инициативных профессионалов, максимально учитывая спрос и интересы работодателей.

В статье была сделана попытка исследовать перспективу понятия компетентности как общего языка академического сообщества и стейкхолдеров. Автор представил эволюцию понятия компетентность, доказал, что значение понятия в актуальных социально-экономических мировых тенденциях огромно. Автор акцентировал внимание на важных аспектах при формулировке компетентностей, на которые должен обратить внимание академический персонал. Были получены выводы о том, что понятие компетентностей является универсальным языком взаимопонимания академического сообщества со стейкхолдерами в том смысле, что описывает востребованные работодателем результаты обучения с помощью профессиональных терминов, характерных для каждой предметной области.

Ключевые слова: компетентности, компетентностный подход, стейкхолдер, результаты образования, академическая мобильность.

Rzhevskaya N. V. “Competence” as language of understanding of the academic community and stakeholders.

Strategy for the Development of Education in Ukraine is determined by the following legal documents: National doctrine of education development in Ukraine in the XXI century, the national strategy of education development in Ukraine for 2012-2021, the National Qualifications Framework, the Concept of development of continuous pedagogical education, etc. The key ideas in this documents are defined orientation the national education system to the European higher education area and the use of competence approach as a practical mechanism for its integration. Also stated the need to implement the competence approach in education, which provides the possibility to prepare competitive, mobile, enterprising professionals, taking into account the demand and interests of employers.

The article was an attempt to explore the perspective of the concept of competence as the common language of the academic community and stakeholders. The author presents the evolution of the concept of competence, showed the importance of the concept in the current socio-economic trends in the world. The author focused on the important aspects of the formulation competences, on what the academic staff may pay attention. Conclusions were obtained that the concept of competencies is the universal language of understanding of the academic community with stakeholders in the sense that it describes the demand for employer training results using professional terms specific to each subject area.

Keywords: competence, competence approach, stakeholders, results of education, academic mobility.